

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrzu wyrokiem łącznym z dnia 28 września 2017 roku sygn. akt VII K 394/17 na podstawie art.91 § 2 kk i art.86 § 1 i 4 kk połączył skazanemu Ł. M. karę pozbawienia wolności i karę łączną pozbawienia wolności orzeczone prawomocnymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 31 sierpnia 2015 roku sygn. akt VII K 898/14,
- Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 3 lutego 2017 roku sygn. akt VII K 612/16,

i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na poczet tej kary zaliczył skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie VII K 898/14 od dnia 15 czerwca 2014 roku do dnia 10 października 2014 roku i od dnia 4 kwietnia 2016 roku do dnia 28 września 2017 roku.

Ponadto orzekł o kosztach obrony z urzędu, zaś skazanego zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych.

Zastrzegł również, że pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawia do odrębnego wykonania.

Od tego wyroku apelację wywiódł obrońca skazanego. Orzeczenie Sądu I instancji zaskarżył w części, co do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie pierwszym wyroku. Zarzucił rażąco niewspółmierność (surowość) kary łącznej pozbawienia wolności, polegającą na wymierzeniu kary łącznej w wymiarze 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy w stosunku do skazanego istniały przesłanki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności w znacznie niższym wymiarze.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu reguły absorpcji.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje :

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie. Twierdzenie jakoby kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 4 miesięcy była rażąco surowa, w sytuacji łączenia przez Sąd Rejonowy kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności z karą jednostkową 8 miesięcy pozbawienia wolności, nie może być zaakceptowane.

Poza sporem jest, że w sytuacji skazanego możliwe do połączenia były dwie kary z wyroków Sądu Rejonowego w Zabrzu VII K 898/14 i VII K 612/16. Potwierdzają to dane o karalności skazanego oraz analiza wcześniejszych wyroków, w tym wydanego wobec Ł. M. w 2011 roku wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie o sygn. IX K 145/11 (k.17-18, 64-65, 77-92).

Obrońca domaga się wobec skazanego kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, czyli orzeczonej z zastosowaniem reguły absorpcji. Żądanie to jest nieuzasadnione. Skarżący w apelacji nie powołał przekonujących argumentów za tak szczególnym potraktowaniem skazanego, by karę łączną orzec w wysokości ustawowego minimum, czyli w wymiarze najwyższej z kar podlegających łączeniu. Z pewnością argumentem takim nie jest powoływanie się na treść przepisów z podkreśleniem, że ustawa Kodeks karny możliwość taką przewiduje. Przypomnieć zatem trzeba jednolite stanowisko judykatury, że jakkolwiek - zgodnie z art. 86 § 1 kk - przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania w uzasadnieniu wyroku (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 25 czerwca 2015 roku sygn. akt II AKa 102/15).

W okolicznościach sprawy nie ma powodów do zastosowania zasady absorpcji, a są argumenty, które nakazują uznać karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności za wręcz łagodną. Trafnie pisze Sąd Rejonowy, że pomiędzy przestępstwami z obu wyroków nie zachodzi bliska więź czasowa. Dzieli je okres od około 1 roku i 9 miesięcy do 2 lat i 2 miesięcy. Są to czyny skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym prawem. Łączność pomiędzy nimi wynika tylko z tego, że popełniła je ta sama osoba. Co więcej, skazany był wiele razy karany. Nie jest to jego pierwszy wyrok łączny. Po wydaniu wyroku łącznego w 2011 roku oraz uprzednim odbywaniu kary pozbawienia wolności, popełnił kolejnych pięć przestępstw, co do których orzekano trzema wyrokami. Ma zatem rację Sąd I instancji, że po stronie Ł. M. nie zachodzi pozytywna prognoza. Nie wiadomo też dlaczego niepoprawny sprawca miałby być premiowany, a za wyjątkową nagrodę należałoby uznać zastosowanie zasady absorpcji. Oceny tej nie może zmienić treść nowej opinii o skazanym z Zakładu Karnego w Z. uzyskanej na wniosek Ł. M. (k.74). W ciągu ostatniego półrocza zachowanie skazanego uległo znaczącej poprawie. Wcześniej, a ponownie w warunkach izolacji Ł. M. przebywa od 4 kwietnia 2016 roku, jego zachowanie było zmienne a postępy w resocjalizacji umiarkowane (k.9). Wprawdzie skazany był wielokrotnie nagradzany, ale również dopuszczał się bardzo poważnych naruszeń dyscyplinarnych. Był karany m.in. umieszczeniem w celi izolacyjnej. Jest oczywiste, że ocena zachowania skazanego nie może ograniczać się do części jego pobytu w jednostce penitencjarnej, i to tylko tego okresu, w którym zaczęło się toczyć postępowanie o wydanie wyroku łącznego. Na ewentualne dobrodziejstwo w zakresie korzystnego wymiaru kary łącznej może liczyć osoba, której zachowanie jest niezmiennie dobre czy bardzo dobre. Za takie nie uchodzi postawa Ł. M.. Zmienne zachowanie nie wystarcza do skorzystania z dobrodziejstwa absorpcji. Również względem celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przemawiają za stosowaniem zasady absorpcji przy jej wymiarze.

Z tych powodów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na rzecz obrońcy, który brał udział w postępowaniu odwoławczym i złożył stosowny wniosek, Sąd odwoławczy zasądził nieuiszczone koszty obrony udzielonej skazanemu z urzędu w tym postępowaniu. Skazanego, który jest pozbawiony wolności i nie posiada dochodów zwolnił od ponoszenia wydatków za II instancję, obciążając nimi Skarb Państwa.